

דף טו.

עין משפט ג.

יו"ד סימן שצט סעיף א

א. הקובר את מתו לפני הרגל בענין שחל עליו אבילות ונהג בו אפי' שעה אחת הרגל מפסיק האבילות ^ב ומבטל ממנו גזירת השבעה, וימי הרגל עולים לו למנין השלשים והרי שבעה לפני הרגל וימי הרגל ומשלים עליהם השלשים.

ב. אפי' לא נהג באותה שעה שלפני הרגל אלא דברים שבצינעא, אפי' שמע שמועה קרובה ביום שבת שהוא ערב הרגל ונהג בו דברים שבצינעא הרגל מפסיק, אבל אם שגג או הזיד ולא נהג אבילות או שהיה קרוב לחשכה ^ג אין הרגל מבטל, וכ"ש אם לא ידע במיתת המת קודם הרגל שאין הרגל מבטל האבילות, ובכה"ג נוהג דברים שבצינעא ברגל ומונה שבעה שלמים אחר הרגל.

ג. בשבעה שאחרי הרגל מלאכתו נעשית ע"י אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושים בצינעא בתוך ביתו, דכיון שנתבטל בשבעת ימי הרגל ממלאכה מכח הרגל אע"פ שלא נתבטל מכח האבילות סוף סוף בענין מלאכה נהג כדין אבל, ע"כ אין להחמיר בו כל כך וע"כ מלאכתו נעשית ע"י אחרים.

ד. כיון שהרגל עולה לו לשלושים הגם שמצד הרגל מותר ללבוש בגדים מגוהצים וחדשים ולבנים ומותר לו ליטול צפרניו במספרים ^ד ושמה שמחת מריעות, מדין אבילות אסור בכולם כמו בחול.

ט. ממשנה במו"ק דף י"ט ע"א, ובכרייתא שם דף כ' ע"א.

ולאו דוקא שעה אלא כל שהוא, ואפי' חליצת מנעל מעט די בכך. ט"ז וש"ך.

ע. היינו שבא לשאול בבין השמשות או בזמן התוספת שמוסיפין מחול על הקודש, או שידע הדין שאין להתאבל סמוך לחשיכה, אבל בעבר או סבר שמותר ונהג קצת אבילות נפטר מהאבילות. כ"כ בברכי יוסף.

פ. ולא דוקא שעה אלא כל שהוא, אפי' חלץ מנעליו לחוד שנהג בזה קצת אבילות די בכך. מ"ב אות כ"ו.

אור"ח סימן תקמח פ"ה ז

ז. מת לו מת קודם הרגל ונהג אפי' שעה אחת אבילות בטלה ממנו גזירת שבעה, וימי הרגל עולים למנין ל', הרי שבעה לפני הרגל והרגל ומשלים עליו עד ל'.

ח. אם שגג או הזיד ולא נהג אבילות בשעה אחת * שהיתה לו לפני הרגל, או שהיה סמוך לחשיכה ולא היה יכול לנהוג אבילות כלל אין הרגל מבטל השבעה, ודינו כדין קובר מתו ברגל ק.

יור"ד סימן שצט פ"ה ג

עין משפט ד

ז. אם קבר את מתו שבעה ימים לפני הרגל ונהג בהם גזירת שבעה, הרגל מבטל ממנו גזירת השלשים, אפי' חל יום השביעי בערב הרגל דמקצת היום ככולו ועולה לכאן ולכאן', ומותר לו לכבס ולהסתפר בערב הרגל.

הגה: והיינו סמוך לחשכה, ובערב פסח מותר בכל אחר חצות היום. ועדיף שיגלח קודם חצות דאחרים אסור להם לגלח אחר חצות.

ח. חל שמיני לאבילות ביום שבת שהוא ערב הרגל מותר לכבס ולהתרחץ בערב שבת.

ואם לא גילח בערב שבת או בערב הרגל מותר לו לגלח מייד אחר הרגל שכבר נתבטל ממנו גזירת השלשים. אבל בחול המועד לא יגלח כיון שהיה אפשר לו לגלח בערב יו"ט קודם הרגל.

ואם חל שביעי של האבל ביום שבת שהוא ערב הרגל אסור לגלח בערב שבת, אבל מותר לגלח אחר הרגל מיד. ואפי' בחול המועד מותר לו

צ. שנוהג בו דברים שבצנעה ומתחיל למנות ז' אחר הרגל, וימי הרגל עולים לו למנין ל'.

ק. שנוהג בו דברים שבצנעה ומתחיל למנות ז' אחר הרגל, וימי הרגל עולים לו למנין ל'.

ר. וא"כ אין גזירת שלשים כלל מערב הרגל, ע"כ מותר להסתפר.

לגלח כיון שלא היה יכול לגלח קודם הרגל.

או"ח סימן תקמח פעיף ה

ה. ט. אם נהג שבעת ימי אבילות ואח"כ פגע בו הרגל הרי זה מבטל ממנו גזירת השלושים, אפי' חל יום השבעה בערב הרגל מותר לספר ולכבס בערב הרגל^ש, אבל בתוך הרגל אסור כיון שהיה מותר לו להסתפר בערב הרגל.

הגה: וה"ה שמותר ברחיצה לדידן הנוהגים איסור רחיצה כל הל' ת, ומותר להתרחץ סמוך לערב^א, וא"צ להמתין עד הלילה^ב.

ה. י. חל יום השבעה שלו בשבת שהוא ערב הרגל, מותר לו לגלח ולהסתפר בחוה"מ סוכות, כיון שלא היה אפשר לו להסתפר ולהתגלח קודם.

דף טו:

עין משפט א.ב.

יור"ד סימן שצט פעיף ג

עין לעיל דף טו. עין משפט ד

או"ח סימן תקמח פעיף ה

עין לעיל דף טו. עין משפט ד

ש. דקיי"ל מקצת היום ככולו לענין אבילות, וע"כ יום השביעי עולה לכאן ולכאן. לענין תחילת יום הז' שהוא תשלום השבעה ואח"כ מיד מתחיל דין ל' בו ביום והרגל מבטלו. ב"י. כה"ח אות ל"ו.

ת. אבל השו"ע ביו"ד סי' שפ"א פסק דאין איסור רחיצה רק כל השבעה, ורמ"א כתב שם דהמנהג לאסור כל השלשים.

א. מיהו בערב פסח מותר בכל אחר חצות מזמן שחיטת הפסח ואילך ועדיף שיגלח ויסתפר קודם חצות כיון שיש אוסרים לגלח אחר חצות. מ"ב אות ל"א. כה"ח אות מ'.

ב. היינו על הרחיצה. מ"א ס"ק י'. והיינו לרחוץ בלילה בצונן או בחמין שהוחמו מבעוד יום. כה"ח אות מ"א.